

- 3) W przypadku, gdy w ww. okolicznościach znaczenie ma moment złożenia wniosku o rejestrację:

Czy należy stwierdzić nieważność znaku towarowego już wtedy, jeśli nie jest jasne i nie może już zostać wyjaśnione, czy w momencie złożenia wniosku o rejestrację znak ten uzyskał charakter odróżniający w następstwie jego używania albo czy stwierdzenie nieważności tego znaku wymaga, aby wnoszący o stwierdzenie nieważności znaku wykazał, że w momencie zgłoszenia wniosku o rejestrację znak towarowy nie uzyskał charakteru odróżniającego w następstwie jego używania?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawie T-241/09 Nikolaou przeciwko Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, wniesione w dniu 25 kwietnia 2013 r. przez Kalliopi Nikolaou

(Sprawa C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kalliopi Nikolaou (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Druga strona postępowania: Europejski Trybunał Obrachunkowy

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie T-241/09 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnosząca odwołanie utrzymuje, że wyrok Sądu z dnia 20 lutego 2013 r. zawiera oceny prawne stanowiące oczywiste naruszenie norm prawa Unii i kwestionuje je w drodze odwołania.
- 2) Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić, gdyż narusza on prawa podstawowe oraz zasady prawa Unii, ze względu na błędną wykładnię i błędne zastosowanie prawa Unii Europejskiej i brak właściwości. Konkretnie zarzuty odwołania brzmią następująco:

- po pierwsze, naruszenie domniemania niewinności;
- po drugie, naruszenie zasady lojalnej współpracy z Tribunal d'arrondissement w Luksemburgu, wyrażonej w art. 4 ust. 3 TUE;
- po trzecie, brak właściwości;
- po czwarte, błędna wykładnia i błędne zastosowanie prawa Unii w odniesieniu do przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej oraz decyzji Trybunału Obrachunkowego 99/50.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-223/13)

(2013/C 189/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: K. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 93/2013 z dnia 1 lutego 2013 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych w odniesieniu do ustanawiania wskaźników cen mieszkań i domów mieszkalnych zajmowanych przez właściciela (Dz.U. 33, s. 14), o ile art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 92/2013 nie może zostać oddzielony od pozostałych przepisów tego rozporządzenia;
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy

Naruszenie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 2494/95 (¹), względnie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 jako jednostka redagująca prawnie wiążący podręcznik został określony Eurostat a nie Komisja, jako instytucja UE.

Zarzut drugi

Naruszenie art. 338 ust. 1 TFUE, ponieważ w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 na potrzeby zestawienia danych statystycznych skorzystano z podręcznika a nie z jednego z instrumentów prawnych, wymienionych w art. 288 TFUE.

Zarzut trzeci

Naruszenie art. 5 ust. 3 i art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2494/95 w związku z art. 5a decyzji 1999/468⁽²⁾, ponieważ w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 przewidziane zostało inne postępowanie aniżeli wymagana przez rozporządzenie nr 2494/95 procedura regulacyjna połączona z kontrolą.

Zarzut czwarty

Naruszenie art. 290 i 291 TFUE w związku z rozporządzeniem 182/2011⁽³⁾, ponieważ na potrzeby sporządzenia i uzupełnienia podręcznika nie została przewidziana procedura przewidziana w art. 290 TFUE, ani jedna z procedur wymaganych przez rozporządzenie nr 182/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, s. 1

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23)

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13)

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-240/13)

(2013/C 189/21)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, M. Heller i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniu wynikającym z art. 49 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, w ten sposób, że nie przyjęła żadnych przepisów w celu transpozycji art. 2 pkt 21, art. 9 ust. 5, 7 i 12,

art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze, art. 11 ust. 5 lit. a) i b), art. 16 ust. 2 i 3, art. 26 ust. 2 lit. c) zdanie drugie, czwarte i piąte, art. 36, art. 37 ust. 1 lit. e), f), i), k) i p), art. 37 ust. 8, art. 37 ust. 10 zdanie drugie, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3 oraz załącznik 1 pkt 1 lit. a) tiret piąte i załącznik 1 pkt 1 lit. d), f), i) i j), a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o przyjęciu przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy;

— nałożenie na Republikę Estonii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy o dziennej stawce w wysokości 5 068,80 EUR, naliczanej od dnia ogłoszenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 55.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-241/13)

(2013/C 189/22)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, M. Heller i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniu wynikającym z art. 54 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE, w ten sposób, że nie przyjęła żadnych przepisów w celu transpozycji art. 2 pkt 10, 20 i 22, art. 3 ust. 3 i 4, art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 5, 7 i 12, art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 5 lit. a) i b), art. 12, art. 13, art. 15, art. 16, art. 26 ust. 2 lit. b), art. 26 ust. 2 lit. c) zdanie drugie, czwarte i piąte, art. 26 ust. 2 lit. d) zdanie trzecie i czwarte, art. 26 ust. 3,